

[Oluf Pedersen.]

tændstikker, på mineralvand, på elektriske pærer, sikringer og radiorør, for tolden på kaffe — og det er jo et gammelt socialdemokratisk krav at komme af med tolden på kaffe —, skat og told på kaffesurrogater, skat og told på sukker, den almindelige tobakstold og tekstiltolden. Der er for mig ingen tvivl om, at det ville betyde en større nedgang i leveomkostningerne for den almindelige befolkning.

Jeg beklager, at man ikke er gået den vej, som vi har foreslået, og som vi har gjort, hvad vi kunne for at få andre til at gå med til. Jeg vil være meget overrasket, om det virkelig skulle være muligt at få et stykke valgfæsk ud af det spil, som man har brugt gang på gang, med at uddele milde gaver til befolkningen, billigt brød og billig mælk, og så tage det dobbelte ind. Jeg tror, det mislykkes, jeg tror, det vil gå op for befolkningen, at den bliver holdt for nar, jeg tror ikke, det vil give den løn, man har tænkt sig.

Jeg beklager, at man ikke har fulgt vort gode råd. Vi er dog kommet lidt fremad. Socialdemokraterne tror jo stadig på staten, men jeg vil fraråde at stemme på det socialdemokratiske ændringsforslag. Såvidt jeg kunne høre på det ærede medlem hr. Tesdorpf, var der ligesom lidt dårlig samvittighed over, at det ærede medlem ikke skulle være med til at afskaffe det hele.

Der vil nu nok i første omgang ske det, at det socialdemokratiske ændringsforslag forkastes, og det ærede medlem hr. H. C. Hansen er jo allerede begyndt at rutte med de penge, man derved får . . . ja, han rutter jo også med penge derudover (*H. C. Hansen: Har De ikke også noget at rutte med?*). Jo, jeg har det, jeg sparer, men altså, det ærede medlem hr. H. C. Hansen har allerede begyndt til skattelettelse at rutte med de penge, han forventer, vi får ved at stemme det socialdemokratiske ændringsforslag ned. Det ærede medlem rutter med mange penge derudover, men det kan vi jo tale om i morgen. Men hvis det foreliggende lovforslag i regeringens affattelse ikke vedtages, ja, så vil vi være helt af med tilskuddene, således som vi ønsker det fra retsforbundets side, og derfor vil vi stemme imod.

Petra Petersen: Siden dette lovforslag var til første behandling, er det jo indgået som et led i det almindelige forlig, der nu sluttes,

som en slags optakt til den kommende valgkamp.

Jeg kender ikke, og kan ikke på nuværende tidspunkt kende dette forligs enkeltheder, men jeg synes, det er meget betegnende, at eet er man i hvert fald blevet enig om, nemlig denne hårde fordyrelse for et par af den brede befolknings vigtigste næringsmidler, de allermost følelige udgiftsposter for arbejderfamilierne. Det politiske forlig betyder — på trods af al lokken med forøget børnetilskud og andre ting — en ny og alvorlig udplyndring af de fattigste i vort land. Det betyder, at et rugbrød stiger fra 117 til 197 øre og at mælkeprisen forhøjes med mindst 6 øre pr. l, og det betyder yderligere, at skotøjsrabatkortene til børn nu helt forsvinder.

Jeg kender som sagt ikke det endelige forligs enkeltheder, men jeg synes, at allerede dette viser, at uanset hvad man laver for at pynte på slutresultatet, ikke mindst af hensyn til det kommende valg, vil dette forlig ligne sine forgængere deri, at det som helhed vil komme til at betyde en nedskæring af befolkningens levefod, også selvom udvalgets ærede ordfører her erklærer, at der vil blive givet fuld erstatning til de dårligst stillede.

Det er jo ikke mere end 14 dage siden, vi behandlede det øgede tilskud til husholdningsrådet, hvor vi fik at vide, hvor nødvendigt det var med den rigtige og den sunde kost. Repræsentanter for regeringspartierne vil vel nok i den kommende valgkamp forlyste vælgerne med at fortælle om de velsignelser, der er fulgt i regeringens fodspor: alle kort og restriktioner er ophævet, varerne bugner i butikkerne, og de lykkelige husmødre kan nu vælge og vrage mellem alle disse varer! Men jeg tror, at regeringspartierne vil glemme at fortælle, at den brede befolknings købeevne er dalet ganske betydeligt — hvad den jo er, takket være den politik, regeringen og dens støttepartier har ført. Det var derfor, jeg under debatten her om husholdningsrådet erklærede, at det er ikke nok at sige, at befolkningen skal spise den rigtige og den sunde kost, det er også nødvendigt at sørge for, at befolkningen har sådanne kår, at den kan købe de varer, der indeholder de for vor sundhed så nødvendige vitaminer. Jeg erklærede, at folk simpelthen var tvunget til at købe de varer, der var billigst, uden hensyn til hvad der er sundest og bedst.